

mellem de paagældende Steder findes Gjenstande, som ikke kunne henføres under Begrebet af „Bygninger“, saasom Plankeværk, Statit &c. desl. Da slige Gjenstande i Regelen uden Vanskelighed kunne bortstafes i Tilfælde af Ildbrand, og det saaledes kan forebygges, at de tjene til Ledere for Ilden, er der ikke fundet Anledning til at tage noget særligt Hensyn til dem.

Det har ikke undgaaet Opmærksomheden, at man, ved at bringe Afstandsmomentet i Berægning ved Bestemmelsen af Contingentets Størrelse og ved saaledes at regulere Brandpengene for en vis Eiendom ei blot efter dens egen Væbskaffenhed, men ogsaa efter dens Beliggenhed i Forhold til Nabosteder, bringer den ene Eiendom i et vist Afhængighedsforhold til de tilstødende Eiendomme, og at navnlig det engang givne Forhold senere kan forrykkes, naar den ene Eier paa sin egen Grund opfører en ny Bygning eller en Tilbygning, hvorved Afstanden forkortes. Dette har imidlertid ikke kunnet undgaaes. Et lignende Afhængighedsforhold imellem Naboeiendomme findes ogsaa i Forordningen af 6te April 1832 § 10.

Til § 5.

At Assurancesummens Størrelse ogsaa udenfor det Tilfælde, hvor denne er Afmærket paa, om den paagældende Eiendom skal henregnes til de mindre eller de større, og saaledes henhøre enten under den 2den eller den 3die Forsikringsklasse, maa tillægges en væsentlig Indslydelse paa Contingentets Størrelse, er indlysende deraf, at Forsikringens Risiko er meget større, naar det forsikrede Beløb er samlet paa een Eiendom, end naar det samme Beløb er spredt paa mange forskellige Eiendomme, idet der kun udfordres eet ulykkeligt Tilfælde eller een Uagtsomhed for at bevirke en Ildbrand, hvorved den større Eiendom udelægges, medens det ikke lader sig tænke, at samme Ulykke skulde ramme alle de mindre Eiendomme, hvis sammenlagte Assurancebeløb er ligesaa stort, som den enkelte store Eiendoms.

Det Forhold, hvori Contingentet bør stige efter Assurancesummens Størrelse, maa være forskelligt, eftersom Bygningen henhører til 1ste eller 2den Afdeling. Den suldkommere Bygningsmaade medfører nemlig, som berørt ved § 3 Sp. 525, ikke blot, at Bygningen er mindre udsat for Antændelse, men ogsaa, at den opkomne Ild mindre hurtigt forplanter sig, og at Brandfladen saaledes sjældnere bliver total, eller i alt Fald, at der fra Branden leevnes flere Materialier af nogen Værdi, medens det Modsatte netop er Tilfældet ved Bygninger af den brandfarlige Bygningsmaade. Det har iøvrigt ikke været muligt i de forskellige Forsikringsklasser at opstille en procentvis Stigning efter et nøiagtigt arithmetisk Forhold, deels fordi derved vilde fremkomme ulige Tal eller endog Brøker, som maatte afrundes, deels fordi ved Tariffositionerne maatte tages Hensyn til, at i hver Forsikringsklasse for sig det Contingentbeløb kunde udføje, som, efter de indvundne Erfaringer og de derpaa baserede Calculer, vilde udfordres for at dække Forsikringens Udgifter.

Da Kirkerne paa Landet ere temmelig eensartede, og da Contingentet af dem er saa lavt, er der ikke fundet Anledning til i den første Forsikringsklasse at lade nogen Stigning indtræde paa Grund af Assurancesummens Størrelse, hvad i ethvert Fald kun kunde ske ved i Tarifen at opføre end flere ulige Tal, hvorved Beregningen og Opkrævningen af Brandcontingentet vilde besværliggøres. Af sidstnævnte Grund, og da Brandforsikringens Risiko ved teglhængte Bygninger indtil en Assurancefum af 5,000 Rd. ikke antages at være væsentlig forskellig, idet de lavtforsikrede teglhængte Bygninger i Regelen ere af en mindre solid Bygningsmaade, er heller ingen Stigning foreslaaet i den 2den Forsikringsklassens 1ste Afdeling. Iøvrigt har man troet at burde indskrænke sig til 3 Overgangspunkter i hver Forsikringsklasse, for at Tarifen ikke skulde blive for compliceret. Disse Overgangspunkter ere saavidt muligt, valgte eftersom Forholdene i Virkeligheden stille sig. Af de statistiske Oplysninger, Tavle VIII, fremgaaer, at det langt